

Cristina Andone

DAR MOTAN
DĂRUIEȘTE

ilustrații de Emi Balint

Era iarnă în Bran. A doua iarnă din viața unui motan. Negru, frumos, norocos. Dar Motan, despre el povestim, stătea liniștit în librărie. Firește, acolo locuia. Pe perna lui nouă, decorată cu peștișori și nori, stătea și citea.

O carte? O scrisoare? O etichetă de la griș? Pisiul nostru citea foarte, foarte atent, un afiș.

Decembrie. Luna Cadourilor. Tu ce le dăruiești celor pe care îi iubești?

Așa era scris, cu litere strălucitoare, pe acest afiș nici mic, nici mare.

— Miauzi, luna cadourilor... Frumos! Îmi place tare!

Dar... ce cadouri aş putea să fac eu oare? se întrebă pisoiul cel negru. Să vedem... mi-ar trebui ceva pentru Toto, pentru Zahar și Nuti, pentru Nor. Hmm... mă duc la Mitanța, nu-i ușor!

Mitanța era o măță bătrână venită din Franța. Știa ce-și dorea fiecare copil sau pisoi din Bran, pentru Crăciun. Fără să desfacă scrisorile trimise către moșul cel bun.

Chiar așa, dacă era vorba despre daruri, cine altcineva să se priceapă mai bine ca ea?

Acasă, la Mitanța, mirosea a griș cu lapte și a mere coapte. Mmm... pisoiul cel negru s-a lins repede pe bot. Și-a dres vocea și a zis așa:

— E luna cadourilor. Și tare aș vrea să dăruiesc și eu ceva. Doar că nu știu, chiar nu știu, ce aș putea. Sunt pisoi. Sunt mic. Am putea spune că nu am nimic...

— E bine să faci cadouri din ce ai. Dar e și mai bine să dăruiești ce știi. Profesorii fac asta în fiecare zi.

— Să dăruiesc ce știu? Cum așa? se miră pisoiul cel negru, cu mustățile încă întinse într-o parte, spre soba unde se vedea grișul cu lapte.

— Dacă știi la ce ești bun, la ce strălucești, vei afla ce anume poți să dăruiești.